

ineens weer wat pijnlijke mond stijf gesloten voor de kille vochtigheid van de lucht.

Toen hij in de huiskamer kwam, stond Jan juist rekkend en geeuwend op van zijn stoel bij de kachel en even later kwam Laurien met de thee. Ze spraken niet.

Simon draaide het licht wat op, ging aan tafel de courant zitten lezen: hij schonk als naar gewoonte thee, bracht Jan, die aan zijn bureau zat te lezen, zijn kopje, zette het zwijgend naast hem, ging terug naar zijn plaats, stak een sigaar op.

Maar zijn oogen gleden over de regels, zonder dat hij den zin der woorden vatte.

Er was een blijheid in hem, een trilling, een koorts van verlangen om aan dien brief te beginnen.

Maar hier wilde hij niet schrijven; boven op de slaapkamer, waar zijn eigen bureau stond, daar wist hij zich veilig en onbespied; 't zou er wat kil zijn, zonder vuur, maar hij kon immers zijn sjamberloek aantrekken en dan, met zijn voeten in den bontzak....

Een enkele maal kuchte Jan, rinkelde met zijn kopje, soms kraakten er wat papieren, overigens was er niets, dat de stilte in de kamer verbrak. Simon schonk het tweede kopje weer zwijgend.

Wat haastig dronk hij het zijne leeg.

Laurien bracht de post binnen, een paar tijdschriften, een prijscourant. „Kan ik de thee al meenemen, meneer?” vroeg ze.

Simon knikte.

„Wat mien betreft.... maar ik weet niet of meneer Jan....”

„Neem maar mee....” gromde deze schorrig.

Toen 't negen uur had geslagen stond Simon op, keek even wat onzeker naar zijn broeder.

„Ik ga naar boven....” sprak hij, terwijl hij de kamer verliet en dan, nog aarzelend: „Wel te rusten”.

Jan gaf geen antwoord.

V.

Het heele huis was overigens donker en in diepe rust geweest, toen Simon met den brief aan Mevrouw Leenbach in de eene hand en den brandenden blaker in de andere, de trap afsloop.

Even later was hij, diep gedoken in den kraag van zijn jas, door de nachtelijke stilte van het stadje gegaan, waarin hij de echoïng van zijn voetstappen hoorde opklapperen tegen de gevels der donkere huizen.

Een enkele lantaarn had nog op een straathoek een aarzelend schijnsel geworpen; ineens had het carillon hard-metalig wat klankbrokken weg-